

Somfai Anna TURBULENCIA

Régóta vár erre a pillanatra. Elhelyezkedik a szürkére koptatott plüss ülésben, és ügyetlenül próbálja becsatolni a biztonsági övet, végre megvan, elégedetten hátradől. Örül, hogy az ablak mellett kapott helyet, egy reptéri dobozépületen kívül nem sokat lát, pedig szeretne mindent látni, azt szeretné, hogy a tér kitáguljon körülötte.

ferde horizont

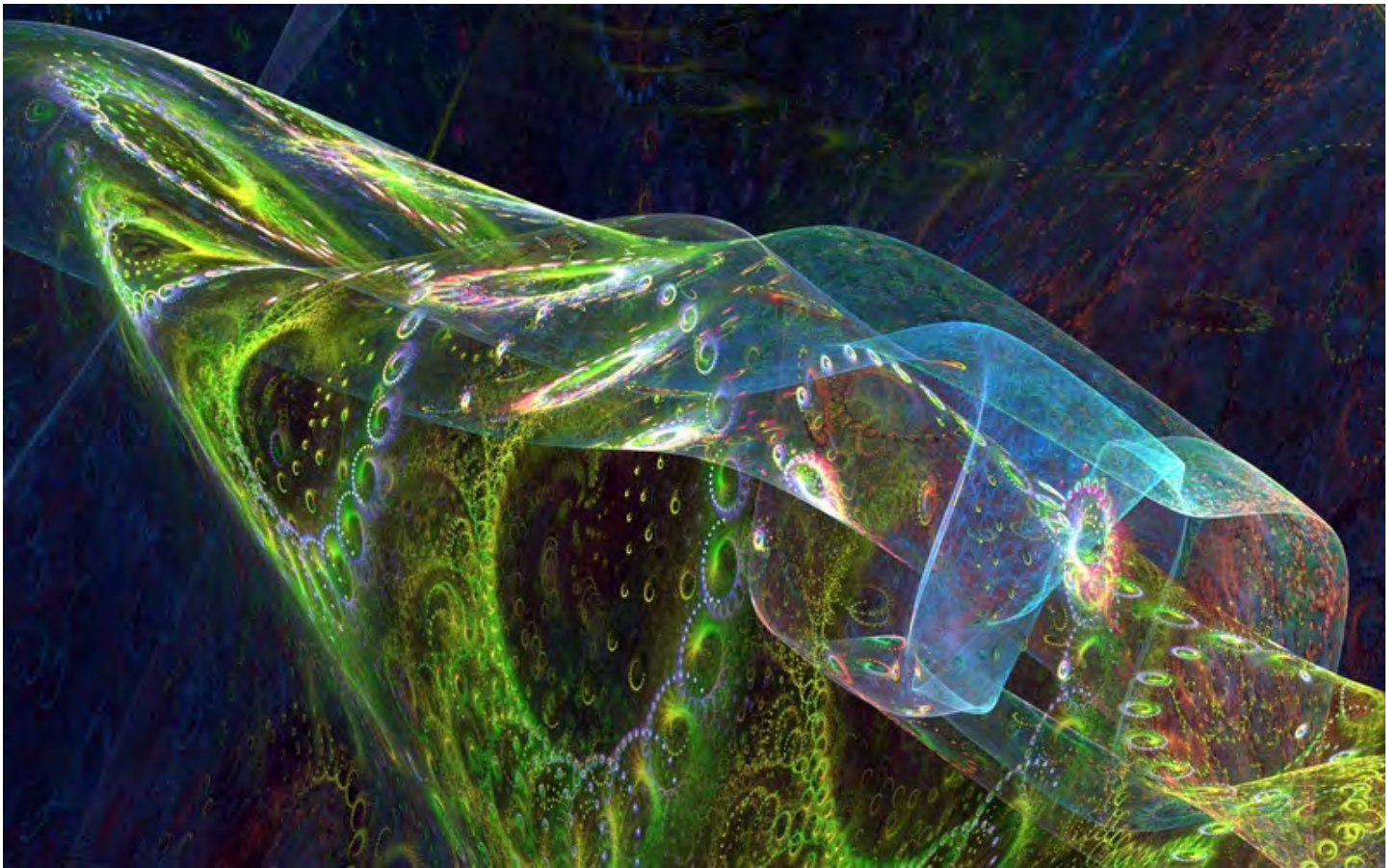
Nem fél a felszállástól, tudja, hogyan működik a repülőgép, tanulta, hogy ha az előremutató sebességkomponens elég nagy, a felhajtóerő megemeli a gépet, épp most emeli, kicsit megrázkódik, esőfelhőbe kerültek. A ferde horizont zavarja, de ahogy feljebb repülnek, a szürkén gomolygó ködből kibukkannak a valószínűtlen kékségbe. Alattuk a felhőket mintha tejszínhabból fújták volna, az öveket ki lehet kapcsolni, kér egy cappuccinót.

Felhajtóerő kell, gondolja, hogy maga mögött hagyhassa az albérletét, a sorban állást a postán, a kifizetetlen számlákat, a mogorva sarki boltost, a faltokban málló vakolatot a szürke házfalakon, a lökdösődést felszálláskor a buszon, a banyatankot húzó nénikéket, a lepusztult kórházi folyosókat és a zsebbe dugott hálapénzt, a parkokat, ahol nyáron a fű sárgára aszott a forróságtól, a padokon alvó hajléktalanokat, a kutyapiszkot a járdán, a rántott húst vasárnaponként, az apja kérdéseit, hogy mi lesz belőle, az anyja kérdését, hogy mikor akar gyereket, a rokonok kérdéseit, hogy van-e már komolyabb barátja.

utálja ezt a szót

Nincs, amióta Péter tavaly elment, Londonba költözött, kit érdekel Péter, most azt tehet, amit szeretne, tessék, kiöntötte a cappuccinót. Igen, egyedül él, szingli lett, utálja ezt a szót, nem is akar rágondolni. Törölgeti a szalvétával, nem lesz elég, elővesz egy zsebkendőt is. Kislányom, vigyél zsebkendőt, mondta az anyja, és telepakolta a hátizsákját, rakott bele szendvicset, túrórudit, mentolos cukorkát és még ki tudja, mit. A zsebkendő az most éppen jól jön, pedig nem akart magával hozni semmit, csak a kedvenc verseskötetét tette be az útra.

Légörvénybe kerültek, öveket becsatolni. Tudja, mi az a turbulencia, ezt is tanulta, s hogy nem értik, miképpen keletkezik. Egyszer csak lesz, kialakul, szinte váratlanul, akár a villamoson megjelenő ellenőrök, jegyeket, bérleteket kérek. Most persze van jegye, bár inkább ne lenne, rázkódik a gép, nem gondolta, hogy a hatalmas repülőt úgy dobálják ide-oda a légörvények, mintha papírból hajtogatták volna. A gyomra furcsán remeg, csak nem fogok félni, gondolja, dehogy, vagyis csak egy kicsit, mennyire kicsit, nagyon kicsit, vagy inkább kicsit nagyon. Hiába küzd ellene, elhatalmasodik rajta a pánik.

ha most hal meg

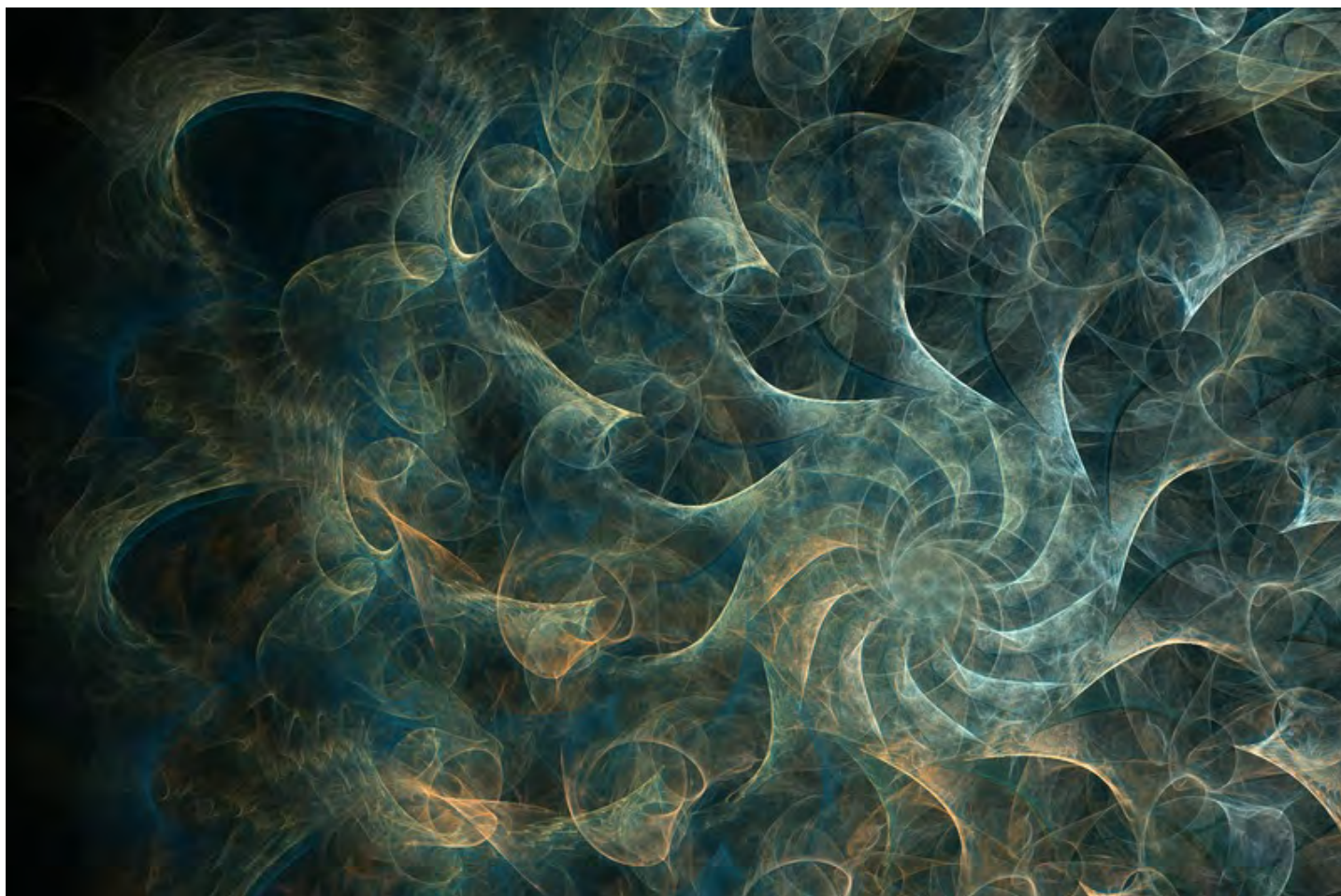
Arra gondol – pedig jobb volna nem gondolni rá, de mégiscsak gondolja –, hogy mi a valószínűsége egy repülőgép lezuhanásának. Nem tudja megbecsülni, túl sok tényezőt nem ismer. Mindenképpen kisebb, mint egy autóbaleseté, dönti el, egészen kicsi lehet, de nem nulla. Különösen, ha erős turbulenciába kerül. Körülnéz, vajon a többiek mit csinálnak, a legtöbben az üres eget kémlelik, egy apáca kinézetű nő rózsafüzért morzsol. Úristen, mi lesz, ha most hal meg, pedig az élete most kezdődne igazán, legalábbis ha nem zuhannak le. Nem is a haláltól fél, hanem a semmibe zuhanástól.

A mellette ülő férfi az újságjába mélyed, a középső sorban egy nő leereszti a könyvét és rámosolyog. Nyilván mert látszik rajta, hogy fél, bár próbálja nem mutatni. Zavarában lehajol a hátizsákjához, kotorászik benne, keresi a mentolos cukorkát, amit az anyja rátukmált. Elszopogatja, akkor talán megnyugszik. Most hálás az anyjának, a cukorka miatt. Nem találja, lehet, hogy mégsem hozta el. Kétségbeesetten keresi, mint valami mentőövbe, kapaszkodik a cukor gondolatába, mi lesz, ha nem találja, kislányom, rendesen csomagolj, beleakad a keze a verseskötetbe. Kiveszi, ha már megtalálta, tessék, meglett a cukrosdoboz is, pont alatta volt.

az egyetlen

Bekap egy mentolos cukrot, közben kinyitja a könyvet. Az orrát megcsapja a naptej illata, egyszer rácsöppent, amikor a Duna-parton napozott, hiába törölte le, beivódott a kötés apró szövetszálacskáiba. Ült a rakparton, töprengett, kavicsokat keresett, kacsázni. Egyenként a tenyerébe vette, végigsimította, válogatott a

legszebbekből. Némelyik kerek volt, lapos, sima, messzire lehetett hajítani, sokáig pattogott, az érdekesebbek és formátlanabbak csak néhányszor repültek fel a vízről, mielőtt végleg elmerültek. Ha most ott volna, bámulná a csillámló vizet, megint beszívna a folyó ismerős illatát. Gyűrögeti a lap szélét, arra gondol, egy darabig ez lesz az egyetlen magyar könyve, beteszi könyvjelzőnek a beszállókártyát.

Sípolás, kigyullad a zöld jelzőfény, kicsatolhatja a biztonsági övet. Észre sem vette, mikor maradt abba a rázkódás. Kinéz, tiszta az ég, mintha valaki kékitőt oldott volna bele. A pilóta bemondja, hogy megkezdődik a leszállás. Ereszkednek, nézi az ismeretlen tájat, most egészen olyan a repülés, amilyennek mindig is képzelte, élénkzöld és barna parcellák váltakoznak, tágas a tér, messzire ellátni. Ha megérkezik, felhívja az anyját. Megköszöni a mentolos cukorkát, és azt mondja majd, hogy volt egy kis turbulencia, de azért jól utazott.

kép | miriadna.com, deviantart.net